

nuté usnesenie a vrátil vec disciplinárnemu súdu prvej stolice, aby po doplnení vyhl'adávanía znova rozhodol v smysle § 53 zákona čís. 46/1868 r. z.

D ô v o d y:

Sťažnosti nel'ze odopreť oprávnenia. Právom vytýka sťažovateľ, že disciplinárny súd, ktorý vyniesol napadnuté usnesenie, nezachoval postup predpísaný v § 52 zákona čís. 46/1868 r. z.

Nie je vyvrátené tvrdenie sťažovateľovo, že mu výzva, aby žiadal o svoje preloženie na odpočinok v smysle § 51 cit. zák., bola doručená dňa 30. decembra 1937. Sťažovateľ pri protokolárnom výsluchu dňa 22. januára 1938 v prezídiu krajského súdu v N. prehlásil, že žiadosť o preloženie na odpočinok nepodá, a skutočne v jednomesačnej lehote zmienenej v § 52, odst. 1 cit. zák. takú žiadosť nepodal.

Podľa § 52, odst. 1 cit. zák. treba v takom prípade po uplynutí spomenutej jednomesačnej lehoty urobiť oznámenie disciplinárnemu súdu a predseda tohoto súdu nariadi potom vyhl'adávanie skutočností, ktorými má byť preloženie na odpočinok odôvodnené, resp. výsluch svedkov a znalcov pod prísahou, a na konci vyhl'adávanía sdelí výsledky vyhl'adávanía sudcovi a jeho o tom vyslúchne.

V tejto disciplinárnej veci však disciplinárny súd postup v § 52, odst. 2 cit. zákona predpísaný nezachoval, ale hneď nasledujúceho dňa po uplynutí jednomesačnej lehoty v § 52, odst. 1 cit. zák. uvedenej vyniesol v neverejnom zasedaní napadnuté usnesenie.

Týmto postupom, odporujúcim predpisu § 52, odst. 2 cit. zák., bola sťažovateľovi odňatá možnosť predniesť protidôkazy proti skutočnostiam, ktorými malo byť odôvodnené jeho preloženie na odpočinok, čím bola spôsobená neúplnosť vyhl'adávanía, takže nie je možné preskúmať vec s hľadiska námietok sťažovateľových.

Bolo preto sťažnosti vyhovené, napadnuté usnesenie zrušené a vec bola vrátená disciplinárnemu súdu prvej stolice, aby postupoval v smysle § 52, odst. 2 zákona čís. 46/1868 r. z. a potom znova rozhodol podľa § 53 cit. zákona.

Čís. 350 dis.

Je kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, pojal-li advokát do žalobní odpovědi těžká obvinění odpůrcových advokátů.

Nesejde na tom, že snad měl pro svá obvinění objektivní podklad, neměl-li zároveň oprávněné příčiny k tomu, aby je přednesl v soudním podání.

(Rozh. ze dne 21. února 1938, Ds I 77/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání Dr. A., advokáta v P., z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Je nesporno, že obviněný ve sporu Z. proti němu pod č. Ck VIII 377/35 u krajského soudu v N. vedeném pronesl v žalobní odpovědi řadu výroků, jimiž těžce napadl právní zástupce svého procesního odpůrce, tedy příslušníky advokátního stavu. Obviňuje zejména advokáty, tudíž své kolegy, že svého klienta podporovali ve vydírání a podvodných akcích, že věc skandalisovali a pod. a označuje vůbec svého procesního odpůrce za zločince a jeho právní zástupce za pomocníky při zločinech (viz opětovný obrat: Z. a jeho advokáti-pomocníci). Je nashodě, že tyto výroky advokátovy vrhají nanejvýš nepříznivé světlo nejen na advokáty, kteří Z. zastupovali, nýbrž i na celý stav advokátský, že jsou tudíž objektivně způsobilé, zlehčiti čest a vážnost stavu, a jest jen otázkou, zda byl obviněný k uvedenému přednesu oprávněn ať proto, že mu šlo o hájení vlastního soukromého zájmu nebo jinakého zájmu opodstatněného.

Procesní zájem obviněného směřoval přirozeně k tomu, aby vyvrátil právně relevantní přednes a právní stanovisko žalobce Z. Leč samo odvolání neuvádí nic konkrétního o tom, že a proč procesní zájem obviněného vyžadoval též útoků proti právním zástupcům procesního odpůrce. V tomto směru nevyšlo ani ve spisech nic najevo.

Zcela neprávem se proto dovolává obviněný analogie s ustanovením § 6, odst. 1 zákona o ochraně cti, pokud jde o beztrestnost útoku na čest, byla-li jím plněna právní povinnost nebo vykonáváno právo a nebyly-li meze tohoto oprávnění překročeny. Bylo již dovozeno, že hrubě urážlivé výroky proti právním zástupcům procesního odpůrce neměly s hájením práv obviněného v jeho rozepři nic společného. Nelze proto říci, že tu šlo o vykonávání jeho práva, jakožto práva procesní strany.

Pokud však odvolání jaksi naráží na veřejný zájem, doličujíc, že obviněnému šlo o potírání »korupčnictví a zla«, nutno poukázati na to, že obviněný učinil dle nenapadeného zjištění kárného nálezu postup napadených advokátů předmětem oznámení u advokátní komory a že nelze nahlížeti, jak mělo a mohlo uplatňování hrubých obvinění před soudem civilním podporovati domnělý boj »proti korupčnictví a zlu«. Ani zde nenaznačuje odvolání konkrétně, jaký prospěch bylo tu pro veřejný zájem očekávati z uvedeného přednesu před soudem civilním.

Právem vychází nález v odpor vzatý s hlediska, že nezáleží na tom, zda obviněný měl pro svoje obvinění objektivní podklad; tato okolnost by k ospravedlnění odvolatele s hlediska kárného nestačila, neměl-li zároveň oprávněné příčiny, aby těžká a demonstrativně opakovaná obvinění proti kolegům přednesl v soudním podání na civilní soud a ozná-

mil je takto tomuto soudu (viz rozh. Ds II 6/15, Gerichtshalle, 1915, str. 717). Bylo již řečeno, že obviněný takové příčiny neměl, když zmíněný přednes rázu pro napadené advokáty a pro celý stav nanejvýš zlehčujícího nemohl sloužiti ani soukromému zájmu odvolatelovu, ani zájmu veřejnosti. Za těchto okolností mohl, ba musil obviněný u civilního soudu a vůbec u každého čtenáře zmíněné žalobní odpovědi vzbuditi dojem, že bezúčelně a zbytečně s tvrzeným zločinným jednáním odpůrcovým ztotožňuje jeho právní zástupce. Musil hledíc k celému způsobu psaní, vzbuditi dokonce dojem, že nevraživost proti procesnímu odpůrci přenáší na své kolegy, kteří tohoto právně zastupovali, a že tak učinil, p r o t o ž e ho zastupovali.

Je-li takto postup odvolatelův kárně závadný již proto, že bez oprávněné příčiny pojal uvedené urážky proti kolegům do žalobní odpovědi, nebyl obviněný nikterak zkrácen tím, že se kárná rada nezabývala otázkou, zda měl či neměl obviněný postačující podklad pro pravdivost svých tvrzení. Proto je také bezdůvodný návrh odvolatelův na opatření spisů T XIV 484/36 okresního soudu v N., kde prý odvolatel co do zmíněných urážek nastoupil důkaz pravdy. Bylo proto odvolání obviněného jako neopodstatněné zamítnouti.

Čís. 351 dis.

Příčí se požadavku přímého styku advokátova s klientem a nesrovnává se se ctí a vážností stavu, přijímá-li advokát řadu zastoupení prostřednictvím třetí osoby a udílí-li právní rady a sepisuje soudní podání na základě informací sepsaných tímto prostředníkem.

(Rozh. ze dne 28. března 1938, Ds I 20/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Odvoláním obviněného není napadeno skutkové zjištění nálezu kárné rady, že J., bytem v N., s. okres P., v případech, když někdo z jeho známých potřeboval právní poradu, resp. obstarání nějaké právní věci, dopisoval o tom obviněnému, po případě zasílal mu plnou moc, obviněný buď dával právní poradu, aneb, jak tomu bylo v případě manželů G., sepisoval přímo soudní podání, které však nesignoval, a odeslal je J., resp. přímo straně k podpisu a podání k soudu.

Označil-li naříkaný nález takto zjištěný styk a poměr obviněného s J. »poměrem spojeneckým«, má toto označení vyjadřující, že J. dohazoval obviněnému klienty, ve zjištěném ději plnou oporu.